

PÉCSI FIGYELŐ.

Előfizetési díj:

Postán vagy Pécseltől házhoz küldve: egész évre 5 ft., félre 2 ft. 50 kr., negyed évre 1 ft. 25 kr.
Egyes szám 10 kr.
Megjelenik minden szombaton
Egyes számok kapják Weidinger N. könyvker. (Széchenyi-ter.)

Hirdetések ára:

Egy öt soros hirdetés első napján 6 kr., 3-szor 5 kr., 10-szer 4 kr., 20-szor 3 kr., 40-szer 2 kr., 80-szor 1 kr. — Minden hirdetés után 30 kr. bétét kell fizetni. A hirdetés díj előre fizetendő.

Szerkesztői iroda:

Ferenციék utcája 44. sz. I. emelet.
Kéziratok vissza nem küldetnek.

A lap szellemi részét illető közlemények és előfizetések a szerkesztőséghez, a hirdetések pedig a kiadóhivatalhoz intézendők.
Előfizetheti helyben: a kiadóhivatalban, Blauhorn Antal úr a városház épületben, Lill János úr a budai külvárosban, Böhm C. F. úr a szigeti külvárosban lévő kereskedésében, valamint a vidéken minden postahivatalnál.

Kiadó hivatal:

Böhm C. F. ügynöki irodájában.
Ferenციék templomának átellenében.

Feltámadunk!

Feltámadott Krisztus-urunk!
Egykor mi is feltámadunk!
El fog jönni az a nagy nap —
A végítélet napja,
Mikön élők s holtak felett
Tél az Ur szent fia!

Harsonát fú a seraf-had,
Az ég, a föld egybeolvad,
Szikla hasad, tenger dagad,
Megnyílnak a sírok —
A halottak feltámadnak
S minden ember élni fog!

Mindannyian együtt leszünk,
Egység lesz közöttünk,
Nem kérlek, nem vitatják,
Hogy a földön: ki — mi volt?
Testét bíbor fedezte-e,
Vagy daróc, folt hátán folt?

Király, holdus, ur és szolgál,
Jsten előtt mind egyforma,
Nem tekint Ő koronára,
Koldusokra sem, oh! mert:
Királyokat, koldusokat
Nem teremtett; csak — embert!

Krisztus! ki a sírban halál,
Általad meghalt a halál,
Álleluja! Feltámadunk!
Oh! mily dicső tudat ez...
Király, holdus, ur és szolgál:
Egység és — szabad lesz!

Várady Ferenco.

A siklósi választáshoz.

A siklósi választó-kerületre ki-mérte a végzet, hogy újra sorompóba k-l lépnie a kerület jellege tisztaságának megóvása érdekében.

Nem szabad megengednie, hogy ismét a személyes érdek, az ország és népének közjává tipró galád önzés üljön ott diadalorgiákat.

Nehéz a feladat, mely ott pártunk vezetőinek vállát nyomja, de nagy a felelősségük is, elismerjük, de hisszük,

hogy nem fognak kitérni előle, hogy vállvetve és lelkesítve a feladat nagysága által a párt várakozásának meg fognak felelni.

Sajnálhatjuk ugyan, hogy újra a megyén kívül kellett keresgélmi jelelt után, de ez nem lehet feltűnő azon szerencsétlen helyzettel szemben, hogy megyénk alig ismer egypár közép-birtokost, hogy nagybirtokosai, vagyonszábjai a megyén kívül laknak s itt alig ismertek, hogy az elég nagy-számú értelmiség nem vállalkozhatik saját vagyoni megrontásával, kenyérkeresetének feláldozásával arra, hogy 5 frt napidij mellett képviselősséggel megbizassék.

Van megyénkben, városunkban nem egy-két, hanem számos tagja az értelmiségnek képes és méltó arra, hogy az igazi honatyák közt. (de nem a mameluk táborban) kiváló helyet foglaljanak el, van Siklóson helyben is olyan, ki a kerület osztatlan bizalmát is bírja, de saját megrontása nélkül nem fogadhatja el a mandatumot, noha a választás maga a pártunkbeli erkölcs tisztaság mellett költséggel alig járna.

Más ellenkező helyzetben vannak elleneseink, a kormánypártiak, ezek addig is mint képviselők 3—6—9 évig elszolgálnak a hatalomnak és kezeljének, találnak abban módot és utat, hogy szolgálatuk jutalom nélkül ne maradjon, nem hiába tudultak a husos fazékok közelébe, végre pedig előbb utóbb nyílik alkalom arra is, hogy odaadja szolgálatuk állandó nagyobb praemiumban részesüljön.

Éppen ezen erkölcstelen üzelmeket meg kell rontanunk, nem szabad megengednünk, hogy egy kerület is hűtlentül képviseltesse az ország-házban, el kell követni minden megengedhetőt, meg kell tenni a törvénnyel egyező lépéseket, hogy a kerület meggyőződése hű képviselertet nyerjen.

Ha tehát nem találkozott megyénkbeli, ki a siker biztos kilátásával és önmegrontása nélkül vállalkoz-

hatnék e szép hivatásra, tömörüljenek a választók az ajánlott jelölt zászlói körül, ha bár nem megyénkbeli is, csak jó hazafi legyen ű, ki tud és akar is áldozni a hon oltárára addig, míg sikerülni fog elvégre lerontani az önzés erkölcstelen uralmát pártunk győzelmével.

Országgyűlés.

A középiskolai törvényjavaslat általános tárgyalásának 10-ik napján márczius 15-én mindegyik a maga szűkkörű szempontjából (Németh Albertet véve ki) hozzászólta Holgráf János szász, Mielh Jakab kanonok, Németh Albert, kinek beszédét legtöbb figyelemmel hallgatták, Rossival István kat. pap, Györy Elek, Nagy István, Bauszern Guidó szász, Benitzky Gyula, Polit és Szabó Kálmán a legifjabb képviselő, — márczius 16-án Csanády Sándor szólalt fel szokott keresetlen, de annál érthetőbb kifejezéseivel támadásának élét Tisza Kálmán ellen irányzta, kit egyházi téren si hitehagyottnak mond, az elők által kétszer felkérte, hogy parlamentaris (azaz sima, előzékeny, hatástalan) kifejezéseket használjon. — Román Sándor, Steinkker Ödön szász és Mezei Ernő zsidó s kinek mindig utolsó szava van Tisza Kálmán zárta be az általános vitát.

Márczius 17-én az előadó és indítványtörök zárásai után Trefort miniszter ragadta meg az utolsó szót, mit azonban személyes és nem személyes kérdésekben egy sereg helyreigazító felszólamlás követett, köztük több erélyes visszatorlás volt. A törvényjavaslatot a többség általánosságban elfogadta, a kisebbségi vélemény és indítványok elestek. — A részletes tárgyalás a husvét hétfőt követő hétfőn veszi kezdetét.

Márczius 19-én a képviselőházban napirendre jöttek a főrendiház módosításai az uszora tárgyalásban, melyek egyikét visszavetették s a többi elfogadták. — A csekély jövedelmű vasutak zárlata és állami kezelés alá vétele feletti tjavaslatot a ház általánosságban és részleteiben vita nélkül fogadta el. Azután Lits Gyula interpellált Nyiri Aladár ercsi körjegyző ügyében, ki több ezernyi árvapecsenk eliskasztása után megözökött, de Hamburgban áll levő nagylátsu barátainak bosszuságára egy ügyetlen rendőr által elfogatott a nélkül, hogy ez iránt a hamburgi rendőrség megkeresett volna. Az igazságügyminiszter válaszolta, hogy Nyiri ellen

tételt feljelentés s ellene a fogyelmi vizsgálót megindították, Lits Gyula azonban azon nézetben volt, hogy nagyon is késedelmeztek vele.

Márczius 20-án a nem jövedelmező vasutak zárlata feletti tjavaslat harmadszor olvasottat. Legközelebbi ülés lesz ápril 2-án. — A főrendiház is röviden ülésezett e napon.

A középtanodai tjavaslat részletes tárgyalásánál előre látható temérdek módosítások tételének megelőzésére a kormány egy minden pártból alakított értekezletet tartott, melyen a kormány többrendbeli érdemleges engedményt téven, a melyek a felekezeti autonomiára való féltékenységet eloszlatni alkalkmasak, valószínűleg sima lesz a részletes tárgyalás lefolyása.

Külföldi szemle.

Londonban márczius 16-án este 9 óra-kor a közigazgatási miniszterium épületében nagy dinamit-robbanás történt, mely az épület homlokzatát rongálta, a közeli utcák épületeinek minden ablakát eltörte, a parlamenti épületet is annyira megrázta, hogy a karzatok inogtak s az érdemes parlamenti tagok az előkkel együtt az utcára kifutottak. — A robbanást alaposan az ir féniek pártjának tulajdonitják s felfedezésre 1000 font jutalom lett kitűzve. — Ugyan az éjjel a „Times” szerkesztőségében találtak dinamittal töltött edényeket, de egy űr a kanóczot eloltván megakadályozta a robbanást. Emberélet nem esett áldozatul.

Párisban a kommune évnapja márczius 18-ika békésen áldozott le, a kormány erélyes előntézkedéseivel szemben az izgatott jónak látták a visszavonulást. — Az anarchisták vezetőiből többet Párisban és a vidéken befogtak.

Gorcsakov herceg mint hullájának tüzetes vizsgálata taustitá, régebben már fosfor-mérgezte lett, azonban ez nem volt halálának oka, hanem újabb mérgezés, ennek minőségét azonban csak vegyész vizsgálva lehet megállapítani.

A czár véletlenül menekült meg egy gyilkos merénylettől. — Egy fiatalember ki parancsot vett a nihilistáktól a czár-gyilkosságra, nem merte azt végrehajtani, noha mint pincér öltözve már az étterembe belépődött, de akkor elhagyta batorsága, a miért is fűrdőben felvágta ereit, ezen esemény ismét számos elfogatót vont maga után. — Több helyen lőpor és dinamit raktárakat fedeztek fel, az onkski tüzérség gyárból nagy mennyiségű lőport és dinamitot elloptak, a mi valószínűleg

csak koronázási előkészületekre való lesz. A porta földmúnda Belgiumnak, Spanyolországnak, Svéd-Norvégországnak, Hollandiának, Dániának, Olaszországnak és az Egyesült-Államoknak a kereskedelmi szerződést. Oroszország azon kívánságát, hogy hosszabbítsa meg a kereskedelmi szerződés, visszautasította a török kormány és el van határozva, hogy a legközelebb lejáró angol szerződés ideiglenes meghosszabbítását is vissza fogja utasítani. A porta most tanulmányozza az általános vámtariffát, illetőleg a vámok egy részének fölemelését, a transitó vámok eltörlését.

Pécs szab. királyi város közoktatási állapota 1882-ben.

(Folytatás és vége.)

XI. Az iskolai naplók.

Az iskolák mindegyikében a szükséges naplók, u. m.: felvételi, anyakönyvi és mulasztási naplók beszeresettek, pontosan vezetettek és a községi iskolákban év alatt háromszor, valamint Verner Magdolna magánintézetében is értesítők adat-tak ki a szülők és közönség tájékoztatása végett.

XII. Az iskolai hatóságok működése.

Az iskola-fentartók helyi felügyelet és az iskolaiügy vezetését dícséretes buzgósággal teljesítették. Különösen is meg kell emlékezni a pécsvárosi községi iskolaszékéről, mely az év folyamán 7 ülést tartott, mely üléseken a fontosabb ügyeket intézte, a kisebb és sürgősebb ügyek elnöki uton nyertek elintéztét.

Ezek közül fontosabbak a következők: a) megnyitotta a folyó tanév kezdetével a polgári leányiskola 2. osztályát, továbbá a szigeti külvárosban az egyesített V. VI. osztályt a leányok részére; b) elkészítette a költségvetést 1883-ra, mely 32055 forintban lön megállapítva, ebből a polgári leányiskola fedezete 3310 forint; c) legerélyesebben intézkedett, hogy a járványbetegségek folyton ellenőriztessenek, a megbetegültek gyógykezeltessenek s e miatt az oktatás még is hátrányt ne szenvedjen. — E tekintetben különös elismeréssel kell megemlékezni a városi tisztifőorvosa, tek. dr. Kohárics Károly buzgól, lelkiismeretes és szakértő fáradságos munkájáról, mert csak annak köszönhető, hogy dacára a majdnem állandóan uralkodó gyermekbetegségeknek, az iskolák nem szűnteltek, az oktatási előmenetel lényegesen nem szenvedett s különösen, hogy gyermek halálozása eset alig fordult elő.

A szép fe hér kezeket, hogy megnyalogassa Csak nyoszórék szomoruan, de semmiféle kutyanyelvem nem szólítja meg urnőjét; hogy magával tenni mindent, a hová teszük ott marad; ha simogatják fel sem néz, összehuzta magát; és kunkorgós farkát leereszta. Báronyos teste olyan forró, mégis remeg, fázik.

— Zaispiznek tán baja van? szól fojtott hangon Flóra ű nagysága...
— Bizonyosan baja van — hagyják helyben a cselédek...

— Nos, hát mit álltok itt lehűtök? ti vagytok az okai, tört ki a nagyságos asszony. — Fussatok hamar doktorért! Szegény kis állatkám!... mégis itt álltok? takarodjatok valamennyien! Nos mi bajod kis ártatlan, szenvedő barátnyám? Hát ne nézz rám oly szomoruan. Meggyógyulsz, meg bizony... mindjárt jobban leszesz...

— És a szép asszony öjbe vette a kis dögöt; gyöngéden simogatta, csókot lehet fejcséjkéjére, s édes szavakkal halmozá el.

Ekkor lépett be a férj. Arczán vidámság tükröződött. Öltözete rendben, s kezén is fehér kesztyű volt már.

— Kész vagyok édes Flórá! a kocsis vár, mehetünk. Arthur jól érzi magát s túl van minden veszélyen, hála Istennek Luiza nagyon szépen tud vele banni ű marad mellette, míg visszatérünk... De ugyan mi bajod. Fázol? Rosszul érzed magad?

— Nem, nem. Csak mulékony változás az egész. Reggelre majd elmúlik. Jó éjt!

— Hogyan? itthon maradtok? kérdezte a férj meglepetve, s arczán az örömetitkolhatlan pirja szállott; — nem akarez jönni az estelelyre?

— Nem akarok. Nincs kedvem — lásd a szegény kis Zaispizi beteg!...

TÁROZA.

Búcsú.

Oh ne töröld le drága könnyeid,
Hadd, kedves el, hadd folyjanak,
Az elválás édes keserveit:
Csak enyhíti a könnyűpatak;
A melyet a míg bőven önthet,
A bára enyhét ad a szem,
Könnyezhetsz most, de aztán többet
Ne sírj utánam édesem.

Mig karjaimba zárva tartalak,
Mind látom ama helyeket,
Amott a kis lak, rét, csörgő patak,
Távol az ismert kék hegyek,
S hol együtt jártunk, rósa, völgyet,
Ketten, karöltve, édesen...
— Könnyezhetsz most, de aztán többet
Ne sírj utánam édesem.

Emlékszel-e ama szép napra még
Melyen oly boldogok valánk,
Te leültél, én eléd térdelék,
És csaknem sírva fakadtunk;
S a míg beszéltem megeredt a könnyed
Szereleked, sügádt csöndesen...
— Oh könnyez most, de aztán többet
Ne sírj utánam édesem.

Emlékszel-e, oh ne emlékezz mégse,
Egy búcsúsót, s megyek tova,
Bennünket nem kegyel az ég se,
Egymást nem látjuk meg soha;
A távolban szentelj nekem egy könnyet,
Ki mindig rád emlékezem, —
Egy szó, egy könny, egy csók, — de többet
Ne sírj utánam édesem.

Ervin.

Két beteg.

— Novellelte. —

— Nos, meg vagy-e velem elégedve, Luize? kérdé az urnő s tetszelegve nézett az előtte levő, nagy álló tükörbe, mely

egy ragyogó szépségű, junói alkatot mutatott; kinek karcsú derekát arany csatos öv, fejét smaragdos diadém körité.

— Oh asszonyom! felelt a leány, ki az öltöztetés művészi munkáját végzé, — azt hiszem keveset mondok, ha azt állítom, hogy nagyságodnál költő képzelete sem alkothat szebbet, bájosabbat... E hófehér gömbölyű karok, e büvölő arc, pirok kis ajkak, sötét, lángoló szemek... — Elég Luize! itt van hízleghesédért... el kell ösmerni ügyes vagy, mint valami diplomata...

Luize eldugta az aranyát, mit urnője csúsztatott kezébe.
— Parancsol még velem asszonyom?
— Menj és mondd meg uradnak, hogy várakozom reá.

A komornának nem volt szüksége kimentnie, mert épen jött a férj. Nagyon levertnek, bánatosnak látszott, öltözete sem volt rendben, haja kuszált, arcza halvány volt; s kezében — fehér kesztyű helyett, — orvososság üveget és kis ezüst kanalat tartott.

— Hogyan, ön még most sem készült el, uram? ... Mi az? orvososság? csak nem szándékozik patika-szerrel megraktatni?

— Épen most adtam kis betegünknek orvoságot, és szorakozottságból hoztam magammal az üveget...

— Meg a kanalat... Ej! hát győzzé le izgatottságát. Ha látná, milyen különös kinézése van...

— Nem csoda; Arthur ismét rosszszabbul érzi magát, láza emelkedett... kérlek édes Flóra, menj be hozzá, téged kíván látni... csak rövid ideig; — ugy-e bejössz hozzá, hiszen, ha most o-hája vagy is —

— Ugyan hová gondol az Istenért, szólit megrázkódva a szép hölgy — talán meg is csókoljam a beteg izzadt homlokát?
— Azt nem; csak simogasd meg szegénykének lázban izzó arczát, intézz hozzá néhány gyöngéd szót, jól fog neki esni.

— Azt Luiza is megteheti. Menjen kérem, simogassa meg a beteget s vizsgálja meg néhány szóval.

Luize kiment. A férj szomoruan horgasztá le a fejét s mereven nézett maga elé, míg kebléből nehéz sóhaj tört elő.

— Kegyetlen vagy nagyon, mondtá halkan, — ha a te gyermeked volna, így tennél akkor is?

— Azt nem tudom. Azonban ha kívánja, hogy ne menjünk el az estelelyre, azt megtehetem. Ugy látszik, örömet okoz-nék önnek azzal, ha ide haza maradnék — betegápolónak...

— Nem édesem. Áldozatot nem kívánok tőled. Az estelelyre elmegyünk kívánásod szerint. Tehát csak arra kérlek, várakozzál egy negyed órát, míg a kicsi megkönyebbül. Én is örömebb távo-zom akkor hazulról.

— A mint önnek tetszik. A viszont-látásig!

A szép delnő egyedül maradt. Egy darabig nézegette magát a tükörben, rendezte ruhája csipkefodrait, kar-ékát, colliér-ját felcsatolta, illatos kendőcskéjét felvette, letette; majd az órára tekintett, s végre — unatkozott.

— Ah ez a várakozás kiállhatatlan. Kilencz óra... még 10 perczig sétál-gatok... Zsipsz! Zsipsz! Jer ide! Hol vagy? Zsipsz!

A támlásszék üres, nincs ott a Zsipsz pedig az a rendez helye. Tán a kanapén szendereg? Nem, ott sincs. Vagy a függöny megett? Nincs. A zongora alatt? ott sincs. Flóra ű nagysága idegesen rántja meg a csemegettyű-zsinort.

A másik perczben egy inas lép be.
— Parancsol asszonyom?
— Hol a kutyám? nem látták a Zsipszát, a kis Zsipszimet?

— A kis pincset?... azt a kis kutyát... nem láttuk, egész nap nem láttuk, de igaz... mégis, mihá...
— Mit dadog? hol van?
— Igen is, ma reggel —

— Mit ma reggel? hiszen délben még velünk ebédelt — csak hogy nem izlett neki az étel.

— Valóban, nagyságos asszonyom, mert mint mondtam: ma reggel jóllakott a czukorsüteményből?

— Miféle czukorsüteményből.
— Az enyemből. Asztalomon volt egy tányériban, nekem valami dolgom akadt, mire visszajöttem, a kis kutya fel-falta előlem mind. Bizonyosan meg is ártott neki.

— Rögtön keritse elő Zsipszát. Ha baja lesz, vagy nem találja meg, szolgálatát elhagyja Ön, valamennyi társával együtt.

Az inas futott kifelé eszeveszetten. A nagyságos asszony szép arczát elfutotta a mérég. Járt-kelt fel s alá szobájában, szabad kitorézt engedve haragjának.

— Ezek a gondatlan, semmiházi cselédek... mindenre képesek... még a kutyámat is elpusztítják, megölik; mert nincs szívük...

Az alatt kint mindent tüvé tettek. Keresték a drága kedvenzet mindenütt, a szobákban, termekben, kamarában, kerti pavillonban, folyosókon, — míg végre megtalálták a fűrdő szobában, urnője pelyhes papucsán gurnyasztva és keservesen nyoszórógve.

— Megvan! megvan a kis szökevény! kiáltottak fel örömmel a cselédek.

A ki legelőször fölfedezte: öjbe kapta. Másik fogta a fülét, harmadik a lábát. A kinek a kutyából nem jutott — az tánczolt és ujjongott jó kedvében.

— Csakhogy megcsiphettük; te, kis kedves aranyos Zsipsz! Te kis boldom! te, te, te! Bizony még elcsapnának bennünket érjed. Te haszontalan!

Nagy tájlat vitték be az urnő elé, ki felsikoltott örömeiben, hogy az elkőnyeztetett állatkát viszontláthatta.

De mi az? A kis kutya nem örül, nem ugrál, szokása szerint nem hizeleg urnőjének, piros kis nyelvével nem keresi

